

[Guldberg.]

styres af denne fond, altså et komplet lukket monopol, hvor en konkurrence udefra ikke får lejlighed til at gøre sig gældende. Man kan nok være noget ængstelig herfor på baggrund af, hvad der hidtil er præsteret fra den side. Derfor er det for os meget væsentligt, når vi skal til at finde ud af, hvordan vi nærmere kan udforme disse bestemmelser, at vi får en forklaring på, hvordan man vil forsøge at løse det problem, vi her har peget på, og som har relation til begge lovforslagene. Bortset fra dette — som jo er noget meget afgørende — er det klart, at vi fra venstres side er parat til, som vi har været det ved de andre dele af boligforliget, at gennemføre det bedst mulige inden for de rammer, vi har aftalt.

Hastrup: Det konservative folkeparti vil med god vilje og åbent sind — jeg kunne også blive lidt mere poetisk og sige med oplukt øje, omend måske med bankende hjerte — medvirke til at gennemføre både boligsikringsordningen og landsbyggefonden for de almennyttige boligselskaber.

Det betyder selvfølgelig ikke, at vi på forhånd kan godtage alt i de lovforslag, som her er til behandling, men selve det princip, som de hviler på, anser vi for rigtigt. De imødekommer da også synspunkter, som vi længe har gjort gældende. Vi tror, at denne lovgivning vil kunne bidrage til en sanering og dermed en forbedring af boliglovgivningens sociale virkninger, og vi tror også, at den kan bidrage til at øge kapitaltilførslen til og dermed forhåbentlig også konkurrencen inden for boligområdet.

Hensigten med boligsikringsordningen er jo, at den skal afløse og overflødiggøre de nuværende offentlige tilskudsordninger på boligområdet, 5 i alt. Vi føler ingen grund til at begræde tabet af disse ordninger; de har længe været utidsvarende, de fører til helt forkerte og også helt urimelige sociale resultater. Læser man boligministerens fremsættelsestale, ser man, at det i virkeligheden er en meget hård, men næppe for hård dom, som her fældes over den hidtil førte tilskudspolitik, idet ministeren bl. a. erklærer — hvis jeg må komme med et meget kort citat fra tidenden sp. 52 — at der under det nuværende system

„i adskillige tilfælde ydes tilskud til familier med en efter deres økonomiske forhold relativt lav husleje, medens andre familier med samme eller mindre indkomster får mindre eller måske slet intet tilskud, selv om de bor i dyrere lejligheder.“

Statens og kommunernes penge er altså blevet anvendt — ja, anvendes i dette øjeblik — på en sådan måde, at der gives til dem, der kan klare sig selv, medens der ikke er noget til de mennesker, som har et virkeligt behov. Man må sige, det er på tide, at et sådant system ændres, og man må måske også sige, når man tænker på, hvad der i tidens løb er sagt om det umulige i at røre ved statens udgiftspolitik, at her står vi altså over for et tilfælde, hvor det må erkendes, også af regeringen, at én gang givne bevillinger ikke er tabu, men at de må revideres, når forholdene og forudsætningerne har ændret sig på en sådan måde, at resultatet ligefrem bliver det stik modsatte af det, man oprindeligt har forestillet sig.

Boligsikringsordningen vil betyde, at de midler, som staten anvender til disse formål, bliver til hjælp i de tilfælde, hvor hjælp virkelig er påkrævet. Tilskud kommer fremtidig til at bero på, om udgiften til en bolig af rimelig størrelse og standard er større, end den enkelte selv kan overkomme at betale; det er et ganske klart og også et logisk princip. Der er fire faktorer — som alle har betydning ved valget af en bolig — der tages i betragtning; det er indkomsten, det er udgiften, det er forsørgerbyrden, og det er boligens standard og størrelse.

Det er et klart princip, men systemet — det må erkendes — er noget mindre klart end selve princippet. Spørgsmålet er, om der kan findes et andet system, som giver det samme resultat; jeg er her enig med hr. Guldberg i hans betænkeligheder ved at anvende den skattepligtige indkomst som grundlag, men et andet system har jo ikke kunnet findes, hverken af boligministeriet eller af det folketingsudvalg, som igennem lang tid har beskæftiget sig med boligforholdene. Der er arbejdet meget med denne sag, måske er der ikke arbejdet nok, men datoen den 1. april 1967 har jo stået fast. Folketinget har pålagt sig selv, ministeriet og udvalget den forpligtelse at være